

Arrest

nr. 78 187 van 28 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 8 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 oktober 2011 tot weigering van afgifte van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 december 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster is van Filipijnse nationaliteit, geboren te Libjo Surigao Del Norte op 10 februari 1984. Op 29 april 2011 heeft verzoekster voor zichzelf en haar zoon een visum gezinshereniging (type D) aangevraagd bij de Belgische diplomatieke post te Manila teneinde haar echtgenoot te vervoegen.

1.2. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft op 25 oktober 2011 een beslissing genomen tot weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging aan verzoekster en haar zoon. Dit is de bestreden beslissing.

1.3. Inmiddels heeft verzoeksters echtgenoot zich aangeboden bij de stad Antwerpen teneinde de buitenlandse huwelijksakte te laten registreren.

1.4. Op 30 november 2011 heeft de stad Antwerpen meegedeeld dat een verder onderzoek zal worden gevoerd door de procureur des Konings alvorens al dan niet over te gaan tot registratie van het buitenlands huwelijk.

1.5. De bestreden beslissing is deze van 25 oktober 2011 tot weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging aan hoofdverzoekster en haar zoon. De motivering luidt als volgt:

“Op 29/04/2011 werd via de Belgische diplomatieke post in Manilla een visumaanvraag gezinshereniging ingediend op naam van [M. J.], geboren op 10/02/1984, en door [M. E.], geboren op 23/04/2008, allen van Filipijnse nationaliteit, om haar echtgenoot/stiefvader in België, [H. J.], geboren op 30/09/1975, van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 IPR-codex;

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;

Overwegende dat voor Belgische onderdanen, artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat in het kader van de visumaanvraag en het administratieve dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken de volgende elementen gebleken zijn:

Er bestaat een leeftijdsverschil van 9 jaar tussen betrokkenen, waarbij de echtgenote jonger is. De heer [H. J.] woonde tussen 06/05/1997 en 24/03/2003 samen met mevrouw [G. S.]. Betrokkenen kregen samen een dochter: [H. K.], geboren op 07/02/1998. De heer [H. J.] huwde op 14/12/2004 met [N. T.], van Thaise nationaliteit. Op 01/03/2011 werd de echtscheiding in het Rijksregister ingeschreven. De samenwoning tussen betrokkenen duurde van 12/01/2005 tot 29/07/2010. Op basis van dit huwelijk kreeg mevrouw [N. T.] verblijfsrecht te België.

Door de Belgische diplomatieke post werd tijdens het indienen van de visumaanvraag een interview afgenomen van mevrouw [M. J.]. Uit dit interview zijn volgende elementen gebleken:

Het betreft het eerste huwelijk van mevrouw [M. J.]. De vader van [M. E.] heeft mevrouw [M. J.] verlaten na de bevalling.”

Betrokkene heeft 9 zussen en broers in de Filipijnen. Betrokkenen ontmoetten elkaar op 20/02/2010 in een discotheek te Pampanga. De heer [H. J.] verbleef toen 3 weken in de Filipijnen. Betrokkenen trokken een week samen op, maar mevrouw [M. J.] keerde na een week terug naar haar zoon. De heer [H. J.] keerde op 22/03/2010 terug naar de Filipijnen voor een periode van 3 weken. Mevrouw [M. J.] verklaart dat betrokkenen deze 3 weken samen met elkaar spendeerden. Zowel in februari 2010 als in maart 2010 was de heer [H. J.] nog gehuwd en samenwonend met de Thaise [N. T.]. De heer [H. J.] vertrok terug naar België op 02/04/2010.

Nadien communiceerden betrokkenen via sms. Sinds juni 2010 stuurt de heer [H. J.] mevrouw [M. J.] +- 177€ per maand, aldus de verklaring van mevrouw [M. J.]. Ook toen was de heer [H. J.]nog gehuwd en samenwonend met de Thaise [N. T.].

Op 17/03/2011 keerde de heer [H. J.] terug naar de Filippijnen om er te huwen. Betrokkenen huwden op 05/04/2011. Dit is slechts 3 maanden na zijn echtscheiding van mevrouw [N. T.] en de heer Hens Jürgen. Op 16/05/2011 keerde de heer [H. J.] terug naar België.

Op de vraag wat mevrouw Macosta Junecefee van informatie over haar echtgenoot kan meedelen, antwoordde zij het volgende:

De heer [H. J.] werkt voor de overheid, dit terwijl de heer [H. J.] tewerkgesteld is aan de gemeente Wijnegem. Mevrouw [M. J.] haar echtgenoot heeft een dochter. Een naam van deze dochter vermeldde mevrouw [M. J.] echter niet.

De moeder van de heer [H. J.] heet [A.]. Hoe de vader van de heer [H. J.] heet vermeldt mevrouw [M. J.] niet. Mevrouw [M. J.] verklaart dat haar echtgenoot een broer heeft. Wederom vermeldt mevrouw [M. J.] geen naam van deze persoon. Tevens verklaart mevrouw [M. J.] dat haar echtgenoot van de rode kleur houdt en graag steak met frietjes eet.

Door de Belgische diplomatieke post te Manilla werd eveneens volgende informatie meegedeeld:

De geboorteakte van mevrouw [M. J.] betreft een laattijdige registratie. De geboorte van mevrouw [M. J.] werd 7 jaar later geregistreerd, maar van deze registratie legt mevrouw [M. J.] geen bewijs voor.

Mevrouw [M. J.] legt een doopselattest voor met als datum van haar doop: 13/06/1985, 16 maanden na haar geboorte. Echter blijkt uit verder onderzoek van dit doopselattest dat betrokkene in deze religie niet gekend is. Uit het register van de religie waarvan mevrouw [M. J.] een doopselattest voorgelegd heeft, blijkt uit het register van deze religie de doopdatum van betrokkene niet gekend is. Mevrouw [M. J.] bekeerde zich eveneens tot een andere religie vlak voor haar huwelijk met de heer [H. J.]. Mogelijks betreft het door mevrouw [M. J.] voorgelegde doopselattest een valse akte.

De geboorteakte van [M. E.] betreft eveneens een laattijdige registratie. De registratie van de geboorte van [M. E.] vond plaats op 17/01/2010. Dit is 1 jaar en 9 maanden na de geboorte van [M.]. Op de geboorteakte van [M. E.] wordt geen melding gemaakt van een vader van [M. E.].

De Dienst Vreemdelingenzaken is op basis van de hogervermelde elementen van mening dat er in casu bezwaarlijk gesproken kan worden van een intentie om een duurzame levensgemeenschap te stichten, dan wel van het afsluiten van een huwelijk met het oog op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel in hoofde van de vrouw.

De erkenning van dit huwelijk door de Dienst Vreemdelingenzaken zou bijgevolg leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Betrokkenen kunnen zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, van kracht geworden op 22/09/2011;

Het visum gezinshereniging wordt geweigerd“

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel werpt verzoekster een schending op van het recht van verdediging. Verzoekster licht haar eerste middel als volgt toe:

Eerste onderdeel:

“Verzoekster heeft bij middel van haar raadsman bij toepassing van de wet openbaarheid van bestuur kennisname gevraagd van het dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken, bij de Belgische Ambassade in Manilla en bij de dienst visa van het ministerie van Buitenlandse Zaken (zie stukken). Aan dit verzoek werd geen gevolg verleend. Daar verzoekster geen kennis heeft kunnen nemen van de stukken van het dossier en zij onder meer geen kennis kreeg van de geschreven weerslag van haar verhoor in verband met het huwelijk en bijgevolg niet kan nagaan of wat in de bestreden beslissing is vermeld steun vindt in

het dossier, is zij geschonden in haar rechten van verdediging. Deze vaststelling volstaat om te besluiten tot nietigverklaring van de bestreden beslissing”.

Tweede onderdeel:

In het kader het onderzoek naar het huwelijk is er geen verhoor geweest van de echtgenoot van verzoeker, wat gebruikelijk is bij onderzoek naar beweerd schijnhuwelijk. Er is geen enkele confrontatie geweest van de gegevens door verzoekster naar voor gebracht met gegevens die door haar echtgenoot zouden kunnen aangebracht worden, om de geloofwaardigheid van het huwelijk te onderzoeken. Op die wijze wordt aan verzoekster een belangrijk element in het kader van haar rechten van verdediging ontnomen. Ter illustratie zou bijvoorbeeld kunnen nagegaan worden of de echtgenoot van verzoekster ooit met deze laatste gesproken heeft over hoe nauw zijn relatie is met zijn dochter, broer of vader. Wat dan al of niet aannemelijk zou kunnen maken dat verzoekster de namen ervan niet kent ofwel had moeten kennen. Niets van dit alles is onderzocht. Er is geen enkel onderzoek naar de context van de verklaringen waarop de beslissing zich dan eenzijdig steunt om het verzoek af te wijzen. De wettelijke termijn binnen dewelke een visum gezinshereniging af te leveren is voldoende ruim om een dergelijk onderzoek bij de echtgenoot van verzoekster in België te doen, en is in dit soort zaken ook het gebruik en de regel.”

2.1.2. Waar verzoekster de schending van de rechten van verdediging aanvoert, stelt de Raad vast dat zij nalaat uiteen te zetten op welke wijze deze geschonden werden door de bestreden beslissing. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de behandeling van een visumaanvraag volgens een administratieve en niet volgens een jurisdictionele procedure verloopt. Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet en kunnen derhalve in dit verband niet dienstig opgeworpen worden

Verzoekster houdt in het eerste onderdeel voor inzage te hebben gevraagd van het administratief dossier, verzoek waaraan geen gevolg zou zijn verleend, waardoor zij geen kennis heeft kunnen nemen van de stukken en aldus niet heeft kunnen nagaan of de motieven van de bestreden beslissing gesteund zijn op correcte feitelijke gegevens.

Verzoekster toont niet aan dat zij de geëigende procedure heeft gevolgd teneinde inzage te verkrijgen in het administratief dossier. Verzoekster toont niet aan welke informatie zij bij inzage van het administratief dossier had vernomen die aanleiding zou kunnen geven hebben tot een andere beoordeling van haar aanvraag, zodat de hele zaak beperkt blijft tot een theoretische discussie die geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Betreffende het niet reageren op een vraag tot inzage van het dossier op de kantoren van de verwerende partij merkt de Raad op dat de inhoud van dit faxbericht enkel het verzoek bevat dringende de mogelijkheid te verlenen het dossier in te zien. Uit geen enkel stuk uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij zich ook daadwerkelijk heeft aangemeld op voormelde kantoren en dat haar het inzagerecht werd geweigerd. Bovendien heeft de verzoekende partij bij de Raad geen gebruik gemaakt van haar inzagerecht, voorzien bij artikel 39/61 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet.), waardoor vooralsnog nieuwe middelen hadden kunnen worden toegevoegd indien op afdoende wijze werd aangetoond dat het voorafgaand inzagerecht bij de Dienst Vreemdelingenzaken was miskend. Derhalve kan niet tot een schending van de rechten van verdediging worden besloten.

Het eerste onderdeel van het eerste middel is ongegrond.

In het tweede onderdeel van het eerste middel bekritiseert verzoekster het feit dat haar echtgenoot niet verhoord werd. Verzoeksters vage beschouwing kan geen aanleiding geven tot vernietiging van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing is immers gesteund op verklaringen van verzoekster die objectief verifieerbaar zijn en die steun vinden in het administratief dossier. Verzoekster laat na aan te tonen op welke wijze het verhoor van haar echtgenoot een ander licht op de zaak zou kunnen werpen. Terwijl verzoekster zich ook niet dienstig kan beroepen op de vermeende schending van de rechten van verdediging. Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet. Ook dit onderdeel van het eerste middel is ongegrond.

Het enig middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: Schending van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van art. 27 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht. Schending van art. 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Machtsoverschrijding. De bestreden beslissing zou genomen zijn door attaché Annemie Vanhemelryck. Dat de bestreden beslissing enerzijds een beslissing inhoudt het visum te weigeren maar eveneens een beslissing inhoudt het huwelijk niet te erkennen. Dat de beslissing niet erkenning van het huwelijk genomen kan worden door elke “overheid volgens art. 27 van het WIPR. Dat de overheid” in casu de Minister is die bevoegd is inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dat in principe deze de enige is welke bevoegd is een beslissing niet erkenning te nemen tenzij hij deze bevoegdheid zou hebben gedelegeerd en hij effectief deze bevoegdheid kan delegeren. Verzoeker meent van niet. Het WIPR voorziet niet in een delegatiebevoegdheid zodat het onmogelijk is voor de Minister om zijn bevoegdheid te delegeren. Dat zelfs al zou hij die bevoegdheid kunnen delegeren hij het niet gedaan heeft daar er geen enkel delegatiebesluit bestaat dat voorziet in een delegatie naar attachés inzake beslissingen erkenning huwelijken. Dat derhalve de attaché haar bevoegdheid manifest heeft overschreden en eenvoudigweg geen beslissing kon nemen inzake de erkenning van het huwelijk. Dat in casu verzoeker een middel aanvoert dat de bevoegdheid van de attaché betreft. Dat de Raad in deze geen uitspraak dient te formuleren over de subjectieve rechten van verzoeker maar louter dient vast te stellen dat de attaché haar bevoegdheid heeft overschreden. Dat dit middel uiteraard leidt tot vernietiging van de bestreden beslissing daar men geen rekening kan houden met de motivering aangaande de niet-erkenning van het huwelijk daar een niet bevoegd persoon de beslissing tot niet erkenning heeft genomen. Dat deze beslissing hij toepassing van art. 159 van de Grondwet buiten toepassing dient te worden gelaten. Dat zulks maakt dat de beslissing formeel niet gemotiveerd werd. Minstens dat de materiële motivering aangetast is door te verwijzen naar een illegaal genomen beslissing tot niet erkenning.”

2.2.2. Vooreerst wordt vastgesteld dat verzoekster in de toelichting van het middel in gebreke blijft in te gaan op de nochtans door haar opgeworpen schending van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekster vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, wordt vastgesteld dat het middel niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Krachtens artikel 6 van het Ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren een delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet

Verzoeker betwist niet dat Annemie Vanhemelryck een ambtenaar is van de dienst Vreemdelingenzaken. Gelet op de titel “attaché” is zij een ambtenaar van niveau A en is zij bijgevolg gemachtigd om de bestreden beslissing te nemen.

Verzoekster betoogt dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid niet bevoegd is tot het nemen van een beslissing tot weigering van erkenning van het huwelijk.

In zoverre verzoekster kritiek uit op de beslissing tot weigering van de erkenning van het huwelijk wordt vastgesteld de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ter zake niet bevoegd is. Er dient daarenboven op gewezen te worden dat de wetgever, in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR, ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde van de staatssecretaris dat het huwelijk van verzoeker in België niet erkend wordt (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193. 626). De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid is gerechtigd om bij de uitoefening van zijn bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1. eerste lid, van het WIPR te weigeren wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid van deze

buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“DERDE MIDDEL: Schending van art. 4 van de Wet van 8 augustus 1983 tot regeling van een Rijksregister van de natuurlijke personen. Schending van art. 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Machtsafwending. Dat art. 4 van de Wet van 8 augustus 1983 inzake het Rijksregister het volgende stelt: De overheden die belast zijn met het houden van de in artikel 2 bedoelde register delen de in artikel 3, eerste en tweede lid, vermelde informatiegegevens ambtshalve mede aan het Rijksregister. Zij zijn verantwoordelijk voor de overeenstemming van de medegedeelde informatiegegevens met de akten en documenten die zij in hun bezit hebben. De gegevens die het Rijksregister opneemt en bewaart krachtens artikel 3, eerste en tweede lid, gelden tot bewijs van het tegendeel. Deze gegevens kunnen rechtsgeldig gebruikt worden ter vervanging van de informatie vervat in de in artikel 2 bedoelde registers. Iedereen die een verschil vaststelt tussen de gegevens van het Rijksregister en de gegevens vervat in de registers vermeld in artikel 2 dient dit onverwijld te melden. Verzoeker stelt dat uit de gegevens van het Rijksregister van de echtgenote van verzoekster blijkt dat zij gehuwd is met verzoeker. Dat derhalve gedaagde de procedure dient te volgen zoals omschreven in de Rijkregisterwet meer bepaald het bewijs van het tegendeel aantonen. Door in de bestreden beslissing niet eens te vermelden dat het huwelijk vermeld staat in het Rijksregister en aldus er een wettelijk vermoeden bestaat dat er sprake is van een echt huwelijk, maakt gedaagde duidelijk dat zij dit gegeven genegeerd heeft. Door dit te negeren heeft gedaagde geen rekening gehouden met al de elementen van het dossier. Dit geldt des te meer daar gedaagde zich bewust is van de zeer strenge controles van de stad Antwerpen op erkenningen van huwelijken. Door het wettelijk vermoeden dat er sprake is van een echt huwelijk door opname in het Rijksregister te negeren heeft gedaagde de materiële motiveringsplicht geschonden daar dit essentieel gegeven niet wordt vermeld in de bestreden beslissing. Dat zij daarmee art. 4 van de wet op het Rijksregister heeft geschonden. Dat bovendien een motivering die geen rekening houdt met cruciale elementen in het dossier een niet afdoende motivering uitmaakt. Dat verzoeker meent dat gedaagde zich schuldig maakt aan machtsafwending en haar bevoegdheid om een schijnhuwelijk niet te erkennen misbruikt om verzoeker het visum te weigeren. Dat er sprake is van machtsafwending wanneer een overheid haar macht en bevoegdheid gaat gebruiken om een ander doel te bereiken dan voorzien in de wet. In casu gebruikt gedaagde haar bevoegdheid om een huwelijk niet te erkennen. Deze bevoegdheid bestaat er uiteraard in om frauduleuze gezinsherenigingen tegen te gaan. In het geval van verzoeker heeft gedaagde manifest niet pertinente motieven gehanteerd om een huwelijk niet te erkennen en heeft zij daarbij het wettelijk vermoeden van geldig huwelijk genegeerd. Dit is voldoende om te besluiten dat gedaagde zich schuldig heeft gemaakt aan machtsafwending. Dat de bestreden beslissing om deze redenen dient te worden vernietigd.”

2.3.2. In het derde middel werpt verzoekster een schending op van artikel 4 van de Wet van 8 augustus 1983 tot regeling van het Rijksregister van de natuurlijke personen, artikel 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Er zou tevens sprake zijn van machtsafwending.

Vooreerst wordt vastgesteld dat verzoekster in de toelichting van het middel in gebreke blijft in te gaan op de nochtans door haar opgeworpen schending van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekster vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, wordt vastgesteld dat het middel niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Verzoekster beweert dat uit de gegevens van het Rijksregister van haar echtgenoot zou blijken dat hij gehuwd is met verzoekster. Verzoekster laat evenwel na enig stuk voor te leggen waaruit haar bewering zou blijken. Al evenmin blijkt zulks uit het administratief dossier. Verzoeksters beschouwingen kunnen aldus niet worden aangenomen, want worden op geen enkele wijze gestaafd met enig stuk. Terwijl de uittreksels, die zich op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd in het administratief dossier bevonden, geen melding werd gemaakt van het huwelijk van verzoekster. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de stad Antwerpen op 30 november 2011 beslist heeft om verder onderzoek te laten voeren door het parket alvorens al dan niet over te gaan tot registratie van het huwelijk. Verzoeksters beschouwingen missen aldus feitelijke grondslag. Alle overheden hebben

conform artikel 27 WIPR de bevoegdheid om het huwelijk al dan niet te erkennen. Het loutere feit dat de gemeente het huwelijk van verzoekster geregistreerd zou hebben, maakt niet dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid niet meer kan weigeren om het huwelijk te erkennen. Artikel 27 WIPR voorziet in de mogelijkheid voor elke Belgische overheid om een buitenlandse authentieke akte niet te erkennen wanneer deze niet voldoet aan de geldigheidsvereisten rekening houdend met de artikelen 18 en/of 21 WIPR. Als administratieve overheidsinstelling kan de Dienst Vreemdelingenzaken, wanneer zij oordeelt dat artikel 27, 1° WIPR van toepassing is, de geldigheid van een buitenlands huwelijk marginaal toetsen voorafgaand aan de beslissing om een visum af te leveren. Het karakter van de openbare orde van de bepalingen van de vreemdelingenwet, in het bijzonder artikel 40 vreemdelingenwet, levert een afdoende grond tot weigering van erkenning van de huwelijksakte en toekenning van het visum, conform artikel 21 WIPR. Het feit dat de akte werd erkend door de burgerlijke stand van een gemeente doet niets af aan de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken. Er is dan ook geen schending van het recht op huwen, nu de ingeroepen bepalingen enkel het werkelijk huwelijk beogen te beschermen, doch niet het schijnhuwelijk.” (Antwerpen (3e k.) nr. 2008/AR12692, 30 juni 2009 T.Vreemd. 2010 afl. 1, 28).

Het derde middel is ongegrond.

2.4.1. Verzoekster voert een vierde middel aan dat luidt als volgt:

“VIERDE MIDDEL: Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62, 1ste lid vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet van 29juli1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van artikel 40ter vreemdelingenwet van 15 december 1980. Schending van de motiveringsplicht. Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15. 12.198() schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. Artikel 3 van de Wet van 29juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn. Dat verzoekers stellen dat de materiële motiveringsplicht geschonden is. Aan de motiveringsplicht is in casu geenszins voldaan. Geen formele beslissing tot de erkenning van het huwelijk. De bestreden beslissingen vermelden een aantal overwegingen in verband met het huwelijk, maar nergens in die beslissingen is een direct besluit vermeld waarin gesteld wordt dat het huwelijk niet erkend wordt. Er zijn indirecte overwegingen waaruit dit eventueel zou moeten afgeleid worden, maar dit zijn op zich geen afdoende motiveringen. Er moet formeel en uitdrukkelijk gesteld worden dat het huwelijk niet erkend wordt wil kunnen afgeweken worden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet van 15 december 1980. De motieven om aan te tonen dat het hier zou gaan om een schijnhuwelijk zijn niet pertinent. Er worden in de beslissingen feiten vermeld en antwoorden van verzoekster aangehaald en daarna vermeldingen in verband met de geboorteakten, waarna gesteld wordt dat de DVZ op basis van de hogervermelde elementen van mening is dat bezwaarlijk kan gesproken worden van een intentie om een duurzame leefgemeenschap te stichten. Het is geenszins duidelijk op basis van welk of welke van de hogervermelde elementen tot een dergelijk besluit wordt gekomen. Een motivering dient afdoend en precies te zijn en niet in het algemeen te verwijzen naar allerlei elementen. Het is geenszins duidelijk of de feitelijke gegevens, dan wel de antwoorden van verzoekster, dan wel de gegevens in verband met de geboorteakten beslissend zijn geweest om tot vermeld besluit te komen. Het is minstens en alleszins een niet pertinente motivering om op basis van louter feitelijke gegevens in verband met de chronologie of op basis van gegevens in verband met geboorteakten te besluiten tot niet erkenning, quod non, van het huwelijk. De motieven die afgeleid worden om het huwelijk niet te erkennen uit de antwoorden van verzoekster tijdens het verhoor om de ambassade zijn gewoonweg foutief of minstens niet pertinent. Zo wordt gesteld dat verzoekster verklaarde dat haar echtgenoot werkt voor de overheid. dit terwijl de heer Hens Jürgen tewerkgesteld is aan de gemeente Wijnegem. Uiteraard is de gemeente Wijnegem een overheid en is hetgeen verzoekster verklaarde voor 100% in overeenstemming met de werkelijkheid. Zo wordt gesteld dat verzoekster niet de naam vermeld heeft van de dochter van haar echtgenoot. maar dat is haar ook nooit gevraagd, zodat dit motief faalt. Feit is dat verzoekster weet heeft van het feit dat haar echtgenoot een dochter heeft, en dit gegeven zou ook positief kunnen geïnterpreteerd worden, wat de beslissing nalaat. Idem in verband met het beweerd niet vermelden van de naam van de vader en van de broer van de echtgenoot van verzoeker. Het is niet ernstig dergelijke motieven te gebruiken, laat staan dat zij een motief zouden kunnen vormen voor de beweerd niet aanwezige intentie om een gebonden leefgemeenschap te vormen. Zo wordt tenslotte vermeld dat verzoekster verklaarde dat haar echtgenoot ‘van de rode kleur houdt en graag steak met frietjes eet’. Het is een raadsel hoe hieruit op enige wijze kan afgeleid worden dat de intentie om een gebonden leefgemeenschap te vormen afwezig is. Dergelijk motief is niet pertinent. De motivering moet pertinent zijn. dit wil zeggen dat ze duidelijk met de

beslissing te maken moet hebben, ze moet relevant zijn. Het bestuur mag zich niet aan de motiveringsplicht onttrekken door niet terzake dienende bewoordingen te gebruiken.” (OPDEBEEK. 1. COOLSAET. A. De formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure. Brugge, 1999. nr. 190) Dat alle motieven onwetenschappelijk en irrelevant zijn en zeer zeker niet pertinent. Dat de motiveringplicht geschonden werd.”

3.4.2. In haar vierde middel werpt verzoekster een schending op van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, artikel 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996. 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978- 79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998. 693). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag is vermeld. Deze vermeldingen laten verzoekster toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de visa gezinshereniging werden geweigerd en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd. Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent als annulatierechter enkel een wettigheidtoezicht uit, en kan de opportuniteit van de beslissing niet onderzoeken. In de bestreden beslissing wordt een opsomming gegeven van een aantal feiten waaruit de verwerende partij afleidt dat het gesloten huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. In wezen beperkt de verzoekende partij zich in het middel tot het stuk voor stuk bespreken van deze feitelijke vaststellingen en het geven van een andere versie of verklaring ervoor, zodat zij in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt krachtens artikel 40 van de Vreemdelingenwet. Terwijl nog dient te worden benadrukt dat verzoekster, indien zij meent dat ten onrechte werd besloten dat haar huwelijk niet kan worden erkend, zij zich dient te richten tot de burgerlijke rechter.

De gemachtigde van de federale Minister van Migratie en Asielbeleid oordeelde geheel terecht, binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, en gelet op de gegevens waarover de gemachtigde op het ogenblik van het nemen van zijn beslissing beschikte, dat het visum aan verzoekster diende te worden geweigerd. De gemachtigde van de federale Minister van Migratie en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. Terwijl de bestreden beslissing ten genoeg van recht werd gemotiveerd.

Het vierde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC